

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovících

SALOME

KAREL

KRYL

Autorské úpravy Krylových písní pro zpěv,
harfu, klarinet a kytaru v provedení Michala Vejskala

Účinkují:

Pavel Batěk

zpěv

Barbora Plachá

harfa

Tomáš Kůgel

klarinet

Petr Šťastný

kytara

úterý 5.2.2013 v 19.30

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA, MOSKEVSKÁ 34, PRAHA 10

www.vrsovickedivadlo.cz

Máme za sebou dobu poznamenanou neuvěřitelným chaosem na jedné straně a podivuhodným sepletím společnosti na straně druhé. Mám na mysli první přímou volbu

prezidenta. Co nám přinesla krom toho, který záhy usedne na Hradě?

Byl to neobyčejný pohled na různorodost i chování osobností z řad kandidátů, ale také chování sdělovacích prostředků i národa, chování nás lidí. Začneme-li od konce, tak u mnohých se probudil ten naivní pocit důležitosti, významu, že mají konečně v rukou instrument, kterým se dá něco ovlivnit. Byli jsme svědky bouřlivých debat v televizi, v tramvajích i autobusech, denním tisku a na všemožných sociálních sítích.

Bylo pozoruhodné, že se při současné neutěšené atmosféře české politiky podařilo společnost alespoň něčím vyburcovat. V mnoha směrech, a mám na mysli především druhého z finalistů - představitele starého šlechtického rodu, se opakovala mezi mladými lidmi situace, která připomněla odkaz Václava Havla.

Přitom zběsilí zástupci sdělovacích prostředků a manipulátoři veřejného mínění měli žně, útočili na všechno a na každého, jejich přízeň se přelévала podle situace zleva doprava a naopak: každý z nás se dozvěděl o kandidátech v druhém kole prezidentských voleb i to, co snad ani vědět nechtěl. Kde se bere tolik neúcty, tolik dehonestujícího povykování? Nabízí se mi jednoduchá odpověď: je za tím nedostatek křesťanské výchovy v rodinách, nedostatek sebeúcty k sobě samému, natož k druhému člověku, na koho je více vidět, kdo něčím vyniká, kdo o něco usiluje.

Co po tom všem popřát novému českému prezidentovi?

První přímou volbu prezidenta sledovali nejen naši občané, ale i okolní svět. Jménem, které jsme si do této funkce vybrali, vysíláme směrem ven určitý signál, zda chceme pokračovat v příslovečné české malosti a sebestřednosti, anebo budeme v Evropě aktivní a staneme se konečně sebevědomou a uznávanou zemí. Prezident bude dělat jméno České republiky, proto by měl mít dostatečnou mezinárodní reputaci a renomé.

Moje generace vyrůstala v období nejtvrdšího stalinského komunismu, kdy se církve velice rychle musela stáhnout z veřejného prostoru. Náboženství bylo vytlačeno do kostelů, a i tam pouze se souhlasem politické moci. Toto myšlení nejde vykořenit ze dne na den - ani změnou politického režimu či prezidenta. Je proto na církvi samotné, jak a čím se bude prezentovat navenek. Zda jenom myšlenkami, duchem, či viditelnou a konkrétní službou světu a společnosti.

A právě zde se nabízí ten nový a žádaný prostor. Buďme každý z nás více otevřený věcem veřejným, (jenom prosím ne politické straně stejného názvu!), svým osobním dobrým příkladem můžeme tiše a s pokorou přispívat k tomu dobrému, co se v nás a v našem okolí ozývá. Mějme pochopení pro mladou generaci, která nový duchovní prostor teprve pracně hledá. Buďme jí nablízku a necht' je pro nás to dobré a ještě lepší okolo nás povzbuzením k vlastní občanské i křesťanské aktivitě.

Jiřina Hůlková

UVEDENÍ DO OBŘADU ZNAMENÍ POPELA

Velikonočním svátkům předchází postní doba, určená ke ztišení a vnitřní přípravě na oslavu našeho vykoupení. Tak jako se Kristus uchýlil na poušť, aby se modlil, tak také všichni křesťané jsou během těchto čtyřiceti dnů zváni, aby se celou bytostí obrátili k Bohu. Proto vás vybízím, abyste postní čas věnovali zpytování svědomí, kajícínosti, modlitbě, zpovědi, zdrženlivosti, dobročinnosti, sebezapření, pozornému naslouchání Božímu slovu a zbožnému přijímání svátosti večeře Páně. Kéž vás při tom všem doprovází radostná jistota Božího odpuštění!

Znamení popela

Ztišme se k modlitbě: Bože, ty nechceš smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ. Pamatuješ na naši slabost a pomíjivost. Dej, ať se nám tento popel stane znamením pokání a naděje, že odpouštíš hříchy každému, kdo se obrací k tobě! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

NEDĚLE V ÚNORU

IV. neděle po Zjevení Páně

3. února 2013

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonal's veliké věci. Bože, kdo je tobě roven!
(Žalm 71,19)

První čtení: Jeremjáš 1,4–10

Druhé čtení: 1. Korintským 13,1–13

Evangelium: Lukáš 4,21–30

Poslední neděle po Zjevení Páně

– **Proměnění Páně 10. února 2013**

Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svaté hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý! (Žalm 99,9)

První čtení: Exodus 34,29–35

Druhé čtení: 1. Korintským 3,12–4,2

Evangelium: Lukáš 9,28–36

Popeleční středa – začátek postní doby

13. února 2013

Obřad znamení popela je variantou s ohledem na liturgický život obce. následuje po kázání.

Nade všemi se smilováváš, protože všechno můžeš, nehledíš na hříchy lidí, jen aby činili pokání. Miluješ všechno, co je, a neošklivíš si nic z toho, co jsi učinil.
(Moudrost 11,23–24)

První čtení: Jeremjáš 17,5–10

Druhé čtení: 2. Korintským 5,20b–6,2

Evangelium: Matouš 6,16–21

I. neděle postní (invocavit)

17. února 2013

Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm 91,15–16)

První čtení (varianta I): Deuteronomium 26,4–10

První čtení (varianta II): Deuteronomium 26,16–19

Druhé čtení: Římanům 10,8b–13

Evangelium: Lukáš 4,1–13

II. neděle postní (reminiscere)

24. února 2013

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25,6.2b.22)

První čtení: Genesis 15,1–6

Druhé čtení: Filipským 3,17–4,1

Evangelium: Lukáš 13,31–35

Nehemjáš 8,1–3.5–6.8–10

1. Korintským 12,12–31a

ev. Lukáš 4,14–21

MILOSTIVÉ LÉTO

Jak se cítíte, když se vracíte na místa, kde jste vyrostli? Vzpomínky se mísí s realitou a člověk si většinou záhy uvědomí, jak rychle ten čas, kdy byl ještě dítětem, utekl. Ale už není možnost ten uplynulý čas vrátit a běh věcí zastavit. Přítomnost nelze zadržet, musíme jí nechat běžet dál v ústrety minulosti, kde teprve spočine.

Návrat do míst, kde jsme vyrostli, většině z nás dává vědomí kořenů, ze kterých pocházíme, pocit, že někam patříme. Někde jsme byli doma, někdo na nás čekal a těšil se na náš příchod. To s sebou nese pocity zakotvenosti, jistoty, bezpečí. Spojuje nás to s předchozími generacemi a díky tomu tak můžeme mít jasnější představu i o své budoucnosti.

Na straně druhé, ale takový návrat má i svá úskalí. Dnes jsme přece někým jiným než když jsme byli dětmi a dospívajícími a jsou-li kolem nás ti, kteří si nás z této doby pamatují, ne vždy nám to dává svobodu jít dál svou cestou. Někdy nás to naopak může natolik svázat a ochromit, že se jen těžko z onoho vlivu druhých lidí vymaňujeme. Ne nadarmo je praxe církve, aby kněz jako svou první farnost nikdy nebral tu, kde vyrostl.

Co asi tedy prožíval Ježíš, když se v našem dnešním textu vrací do míst, kde vyrostl? Nazaret zase nebylo tak velké město, aby se lidé vzájemně

neznali a tak si lidé Ježíše určitě pamatovali z jeho dětství a dospívání. A když bychom dnešní text četli dál, mnozí na to i po chvíli narážejí a ptají se: „Což to není syn Josefův?“

Možná, že i Ježíš vzpomínal na čas svého dětství, na Marii a Josefa a své sourozence. Ale nostalgie rozhodně nebyla tím důvodem, proč se Ježíš vrací. Tím důvodem je naopak dát lidem možnost onu lineární osu času, kde všechno nezadržitelně spěje ke svému konci a člověku nezbyvá než trocha nostalgie a pak už se jen přizpůsobit plynutí času, tuto osu přetnout a začít znovu. A kde jinde je příhodnější místo, komu jinému to má Ježíš zvěstovat jako prvním, než těm, s nimiž vyrostl? Bývalým sousedům, kamarádům, spolužákům, zákazníkům jeho otce Josefa, který byl tesařem.

Čas nezadržitelně letí a my nemáme jinou možnost než se tomu přizpůsobit. Každý z nás se tak chtě nechtě stává otrokem času, jsme v jeho područí a nemáme možnost svobodné volby. Svým narozením do rozjetého vlaku času každý z nás naskočí a pak už nelze vystoupit, přestoupit a změnit směr, ale ani zpomalit či dokonce zastavit. Uháníme životem každý z nás až do své konečné stanice. A už je zase půlnoc a už je zase neděle a už jsou zase vánoce.

Není možnost se zastavit a začít znovu, s čistým štítem. Vystoupit z jednou už rozjetého vlaku času, v němž cestujeme obtěžkáni svou minulostí, svými hříchy, svými zraněními, představami i touhami. A jak člověk stárne nejen že vlak času jede čím dál tím rychleji, ale naše cestování v něm se stává čím dál tím méně pohodlné, protože to, co s sebou a za sebou vláčíme, je čím dál těžší a je toho víc.

A většina lidí by dala cokoli za to, jen aby se mohla té bagáže zbavit a začít znovu. Znovu nastoupit a vyjet jen tak nalahko, bez toho, co nás tíží.

Můžeme si vyjít jen tak nalahko? Věřím, že já tak odcházím od každé večere Páně. To je to místo, kde mohu Bohu odevzdat všechno, co mě tíží, svůj hřích, každý svůj nedostatek a začít znovu. To je pro mě ten okamžik, kdy se nemilosrdný běh lineárního času zastaví a do mého času vstoupí Boží láska a prolomí se věčnost.

A to je ta radostná zvěst, se kterou Ježíš přišel do Nazareta. Se zvěstí o léto milosti Hospodinovy. Léto milosti Hospodinovy v Izraeli nastávalo každý sedmý rok, kdy bylo zvykem propouštět zajatce a odpouštět dluhy. V Ježíši Kristu se nám ale ono léto milosti Hospodinovy otevírá trvale, nikoliv jednou za sedm let. Kdo uvěří v Krista už není zajatec času, ale otevírá se mu možnost nového začátku, možnost přetnout onu osu lineárního času, času chronos, a vstoupit do času kairos, času Božího naplnění.

A tak vlastně být křesťanem znamená

jít proti proudu. To platí v mnoha ohledech, ale i v tom jít proti proudu času, nenechat se časem ovládnout a zotročit. Tím, že můžeme vstoupit do času kairos, času Božího naplnění, při modlitbě, při večeri Páně, otevírá se nám možnost i tok lineárního času chronos zastavit, přerušit, proměnit. Začít znovu, oproštění od své minulosti, bez toho, co nás tíží.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové v neděli
27.1.2013 v Husově sboru
ve Vršovicích*

PROGRAM NA ÚNOR

3.2.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10.2.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17.2.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.2.	pátek	18.30	schůze Rady starších	v sákrstii
24.2.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
24.2.	neděle	17.00	pohádka pro děti: Ženich pro čertici - hraje Divadlo Bozděch	Divadlo MANA
28.2.	čtvrtek	19.00	Takový sníh už nepadá - Rudolf Pellar 90 Večer poezie a hudby věnova- ný nedožitým devadesátinám překladaře, herce a básníka Rudolfa Pellara	Divadlo MANA

Od neděle 13. ledna se konají bohoslužby v horní místnosti. Pravidelná posezení u kávy a čaje po bohoslužbách zůstávají beze změn a konají se v sákrstii. Žádáme návštěvníky bohoslužeb, aby vzhledem k prostorovému omezení v horní místnosti zaujali svá místa na bohoslužbě včas a před jejím začátkem.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

NEOBVYKLÁ KOMBINACE

Dorothy L. Sayersová, 1893-1957

K oblíbené četbě patří bezesporu detektivky. Objevuje se jich mnoho, ale zdaleka ne všechny snesou náročnější měřítko. Autorkou opravdu kvalitních detektivek byla Angličanka Dorothy Leigh Sayersová. Narodila se v Oxfordu, kde její otec působil jako anglikánský duchovní. V Oxfordu také studovala na ženské koleji. Kratší dobu vyučovala, ale příliš intelektuální sklony a uzavřená povaha přivedly tuto „mužatku“ k jinému způsobu obživy. Vydělávala si v londýnských reklamních agenturách, hlavně však začala psát. Když jí bylo třicet let, vyšla jí první obsáhlá detektivka „Vražda žádá metodu“, pak následovala řada dalších.

Podobně jako vytvořili Arthur C. Doyle Sherlocka Holmese a Agatha Christie Hercula Poirota a slečnu Murplovou, vymyslela Sayersová postavu detektiva-amatéra lorda Petra Wimseye. Vedle psaní vlastních knih ale redigovala také sbírky povídek od stylově spřízněných autorů.

Válečné události však obrátily tok jejího zájmu jiným směrem: k vážnému promýšlení křesťanské víry. Dala se do psaní esejů, v nichž začala zpracovávat důležitá témata: Bůh, člověk, hřích, soud, křesťanství jako drama, triumf Velikonoc a další. Poněvadž se vnitřně přiklonila ke katolictví, uvažovala též o dogmatu - nikoli však jako o nudné doktríně a veteši, ale kladně jako o konkrétní pomoci v křesťanově životě.

Důležité podle ní je soustředění víry na Krista: „Chceme-li znát Stvořitelovu vůli, musíme se dívat na Krista. Miloval své tvorstvo tak, že sestoupil mezi ně, trpěl s ním a pro ně, dal mu podíl ze své slávy.“ – „Má-li církev zapůsobit na moderního člověka, musí kázat o Kristu a o kříži.“ Pozornost věnovala Sayersová také problému zla ve světě a sedmeru „smrtných“ hříchů, které patří k učení některých církví. Tyto hříchy jsou pýcha, hněv, závist, nečistota, lenost, lakomství, obžerství. Podle výkladu Sayersové kupříkladu „hlavním znakem pýchy je domněnka, že se obejdeme bez Boha.“

Detektivky a teologické traktáty vytvořily tedy u této spisovatelky neobvyklou kombinaci. V posledních letech života přeložila Sayersová ještě středověkou francouzskou „Píseň o Rollandovi“, objevenou v oxfordské knihovně a pojednávající o střetu křes-

ťanství se světem nevěřících. Téměř také dokončila překlad Dantova eposu „Božská komedie“ a před smrtí sepsala závazný esej „Nesmírná záhada“ právě o smrti a o tom, co po ní následuje.

Do češtiny byla vedle nejznámějších jejích detektivek přeložena sbírka teologických úvah „Víra nebo chaos?“. A v posledních letech vysílá náš rozhlas v období křesťanských svátků její dvanáctidílný seriál „Zrozen, aby se stal Králem“, což je vlastně dramatisace evangelií.

Na otázku, v čem spočívá lidské štěstí, podává Sayersová odpověď, která se může zdát jako zbožná fráze, ale je zřejmě míněna jako nejvnitřnější autorčino přesvědčení: „Lidské štěstí je něco, co vzniká samo od sebe jen ve službě člověka Bohu.“

Daniel Henych

CO JE BIBLIODRAMA?

II. ČÁST

Bibliodrama je dnes využíváno v pastorační praxi, v pedagogické činnosti, na nejrůznějších setkáních a konferencích. Nepoužívá direktivních metod. Není to terapie, ale má s ní některé společné rysy a postupy. Řada klientů se dnes obrací na terapeuty s duchovními otázkami a na druhou stranu i církve může v rámci pastorální psychologie pomáhat věřícím s nejrůznějšími psychickými problémy a poruchami. Bibliodrama má tři základní fáze, které se v průběhu setkání prolínají:

1. fáze zahřívací – jejím smyslem je naladění a povzbuzením účastníků navzájem ke hře, zaujetí skupiny vybraným tématem, oproštění od rušivých myšlenek a pocitů, se kterými na seminář přicházejí

2. jednotlivé techniky, které umožňují proniknout hlouběji do děje příběhu

3. sdílení, sebereflexe prožitého – je to verbalizace vnitřních postojů, emocí a tělesných pocitů. Účastníci odpovídají na otázky: Co se mě dotklo? Co mě oslovilo? Co mě zaujalo? Co se objevilo nového? Co pro mě zůstává i nadále tajemstvím, neuchopené, nepochopitelné, cizí? A jaké je moje místo v tomto příběhu?

Účastníci jsou zároveň vyzváni, aby nedělali nic proti sobě samým, aby měli odvahu zkoušet nové věci a zároveň si uvědomili, že nic, co jiný říká nebo dělá, není dobré nebo špatné. Nezáleží na hereckých či jiných uměleckých schopnostech. V bibliodramatu není nikdo k ničemu nucen. Kolik a co kdo řekne nebo do jaké míry se otevře sobě i druhým, je jen jeho věc. V bibliodramatu není herců a diváků. Všichni jsou účastníky stejného procesu.

Skupina je v něm velmi důležitá, pomáhá účastníkům zprostředkovat odlišné životní zkušenosti a postoje.

Bibliodrama vyžaduje svůj prostor a čas, odehrává se teď a tady. Pro bibliodramatickou skupinu je nezbytně nutné najít dostatečně velký prázdný prostor, do jehož středu

jsou do kruhu rozmístěny židle podle počtu účastníků a vedoucího týmu. Většinou se pracuje s dvanáctičlennou skupinou. Existují však formy bibliodramatu, kterých se může účastnit

i stovka lidí. Bibliodramatický prostor by neměl být rušen vlivy z okolí, nikdo by během jeho trvání neměl odcházet ani přicházet.

Bibliodrama připravuje vedoucí tým. Ten vybírá biblický text, provádí jeho analýzu, hledá a vybírá nejvhodnější metody, které umožní účastníkům setkání, hlubší porozumění a prožití biblického textu (přehrávání, hraní rolí, pantomima, hra s gesty a mimikou, tanec, meditace, práce se slovy, výtvarné techniky, hudba atd.).

Bibliodrama má různou dobu trvání. Obvykle od dvou hodin až po týdenní semináře.

Odchodem ze semináře bibliodrama nekončí. Procesy, které se ve skupině otevřely, pokračují a dávají jedinečnou možnost nejen nového přístupu k Písmu, ale i nového pohledu na sebe v kontextu víry. Účastník tak může být konfrontován i se svými špatnými životními zkušenostmi či jinými problémy a záleží pak na něm, jak s tím dál zachází.

METODY BIBLIODRAMATU:

Vedoucí tým připraví na základě analýzy textu jednotlivé metody, které po úvodní zahřívací fázi mají pomoci k rozvolnění textu, k jeho lepšímu pochopení, prožití a přijetí. Jednotlivé metodické kroky práce ve skupině umožňují osobní přístup k textu. Metody by měly být vybrány tak, aby na sebe navzájem navazovaly. Mezi jednotlivými metodami se účastníci vyjadřují k tomu, co viděli a slyšeli, jak vše prožívali, co je oslovilo nebo co změnilo jejich pohled na dané téma.

1. bibliodramatický rituál

Vedoucí vybízí účastníky ke společným pohybům a gestům v kruhu a doprovází je krátkými komentáři. Skrze své tělo a blízkost či vzdálenost ostatních mohou procítit, co je v procesu bibliodramatu čeká.

2. vstup otázkami

Vedoucí týmu připraví otázky, které se vážou k vybranému textu. Pomocí těchto otázek, které se týkají reálií příběhu, může účastník lépe pochopit různé souvislosti i celkové zařazení příběhu do literárně – historického kontextu.

Jiné otázky se mohou týkat např. motivace jednání postav. Ty pak mohou umožnit členům skupiny vyjádřit své pocity a postoje k jednotlivým postavám příběhu.

3. asociace slov v kruhu

Vedoucí týmu vybere 2 - 3 klíčová slova z textu. Každý účastník vyjádří spontánně asociaci k vybranému slovu. Postupně se v kruhu všichni vystřídají. Většinou je žádoucí nechat proběhnout několik kol k jednomu slovu. Členové skupiny se tak dostávají hlouběji k významu vybraného slova. Pomocí asociací se tak opět přibližují k podstatě příběhu.

4. společná gesta a pohyb v kruhu

Touto metodou je také možné se přiblížit k významu klíčových slov textu skrze tělo a hlas. Účastníci stojí v kruhu a po jednom vstupují do jeho středu s gestem a doprovodným slovem. Ostatní po nich tento pohyb s gestem a doprovodným slovem opakují. Pak se opět vracejí do původního kruhu. Postupně se všichni vystřídají.

5. metoda čtyř rohů

Vedoucí tým vybere z textu několik klíčových slov a k nim pak přiřadí volnými asociacemi další tři příbuzná slova. Ty napíše do čtyř rohů karty. Každý z účastníků si vybere jedno ze slov, které jej v danou chvíli nejvíce oslovilo či provokovalo. Vzniknou tak malé skupinky, které se ve čtyřech rozích místnosti sdílejí. Postupně se tak vystřídají všechna vybraná klíčová slova. Po určité domluvené době se všechny skupinky opět sejdou ve velké skupině a vyměňují si své prožitky a postoje. Tato metoda pomáhá k rozvolnění textu zpravidla v první části bibliodramatu.

6. sousoší

Vedoucí tým vybere z textu 2 až 3 klíčová slova. Skupina se rozdělí na dvě skupiny. Každá z nich má za úkol vyjádřit postojem, gestem a mimikou určené slovo/ pojem (např. odchod a návrat). Libovolný účastník první skupiny vyjádří v prázdném prostoru svým postojem, gestem a mimikou zvolené slovo. Ostatní se k němu postupně přidávají, až vznikne jakési sousoší z lidských těl. Druhá skupina popisuje fenomenologicky to, co vidí, co se jí ukazuje. Naposledy se skupina promísí a postupně vyjadřuje třetí slovo/ pojem (např. znovupřijetí). Vše se opakuje a na závěr se účastníci vyjadřují k tomu, co zakoušeli, co je zaujalo. Tím se vybraný text účastníkům rozvolnil a přiblížil.

*Elena Strupková
pokračování příště*

LAUDATIO PRO BRATRA SVOBODU K SEDMDESÁTINÁM

Jedna z mých oblíbených písní zpívaná na nápěv Písně učedníků z Weberova musikálu Jesus Christ Superstar, začíná v českém překladu slovy: „*K svobodě je dlouhé putování... někdy stačí zvednout se a jít.*“ U příležitosti 70. narozenin bratra Svobody ji dávám za pravdu, a právě pro tuto chvíli si ji dovoluji parafrázovat: nejen k svobodě je dlouhé putování, ale také k Svobodovi a za Svobodou, i se Svobodou je dlouhé putování.

K Svobodovi jsem poprvé putoval před více než deseti lety v září 2002, kdy jsme si telefonicky domluvili schůzku na faře za účelem jejího předání. On byl tehdy předsedou rady starších zde, já nastupujícím farářem. S mojí tehdy ještě poměrně nepočetnou rodinou: ročním synem Natanem a těhotnou manželkou jsme autem spěchali ku Praze, abychom setkání stihli. Na dálnici jsme píchli, což vedlo k napnutí časového harmonogramu i mých nervů, nicméně nakonec jsme do Vršovic dorazili načas – nikoliv

však bratr Svoboda. Když jsem se ho po více než hodině čekání jal shánět, podařilo se mi dostihnout pouze jeho manželku, která mi vzápětí vyčinila, jak si dovoluji obtěžovat jejího muže, kterému v ten den ukradli klíče a doklady a on je musí nyní složitě nahrazovat. Svobody jsme se proto nedočkali a ke všemu naše putování za Svobodou skončilo rozmíškou se Svobodovou. No řekněte sami, zdali není ke svobodě dlouhé putování?

Má druhá cesta: za Svobodou, vedla o několik týdnů později, když jsem už jako ve Vršovicích usídlený farář toužil poznat zdejšího předsedu Rady starších. Vydal jsem se za ním do Domu naděje v Záběhlicích, kde jsem ho spatřil na vlastní oči poprvé. Přivítal mě usedlý starší pán, který na mou následnou otázku, jak se rada starších postará o bydlení pro faráře a jeho rodinu, a zdali by nebylo možné vyměnit alespoň kuchyňskou linku bez sporáku ve služebním bytě, řekl, že ve Vršovicích vždycky žili faráři skromně a to samé se očekává ode mne. Vzal jsem si jeho radu k srdci a kuchyňská linka z roku 1986 slouží v našem bytě dodnes. Jenom ten sporák jsme si loni mohli zásluhou rady starších pořídit nový, neb doslouživší hořel při vaření metrovým plamenem. Tolik k mému putování ze Svobodou.

Se Svobodou jsem nikdy příležitost putovat neměl, neboť dálkové pochody do Prčic nevyhledávám, dálkovou turistiku nepěstuji a když je bratr Svoboda s námi na sborových dovolených tak mu nikdo z přítomných – tím méně naše rodina, v jeho tempu nestačí. On už je na to zvyklý a tak se na své túry většinou vydává jako solitér, protože putovat s Frýdlovými od přebalení k nakojení některých z dítek je pro něho příliš únavné. Jenom jednou jsem mu jeho vášeň pro dálkové pochody vyčetl, a to tehdy, když místo biskupské volby dal přednost pochodu do Prčic. Do Prčic pak i jeho zásluhou šla nějaký čas i celá diecéze, ale bratr Svoboda alespoň vinu odčinil tím, když coby člen sčítací komise v letech následujících zabránil biskupovi, aby tento v hlasování o důvěře vyjádřil podporu sám sobě.

Tolik tedy mých několik málo vzpomínek na Svobodu a mé putování k němu, za ním a s ním. Stali jsme se za ta léta souputníky, a jsem za to bratru Svobodovi i Pánu Bohu vděčný. Nakonec se mi ukázal jako spolupracovník na Božím díle nepostradatelný, svědomitý, precizní a nejvýš odpovědný. Poslední dobou si někdy stěžuje, že už to není jako za mlada a že to začíná stát za starou bačkoru. Snad proto si koupil bačkoru novou (elektrickou) na prodejním zájezdu s Beckem do Salcburku a já mu ze srdce přeju, ať mu slouží a ať v ní jeho nohy pookřejí. Abrahamovi jeho putování začalo v plnosti až v pětasedmdesáti, a ještě ho na něm čekalo zplození potomka a vztah nejméně s dvěma ženami. To bratru Svobodovi už nepřeji, jenom Boží milost, pevné zdraví, a dlouhá léta chození s Pánem Bohem.

Máme vás rádi.

*Váš David Frýdl
(ne)skromný farář Husova sboru Vršovice*

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Šárka Hájková (1950)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 1. 2013

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písní 136, 311 a modlitbou bratra faráře a sestry Kopčilové.

Bratr farář oznámil RS rezignaci J. Peška na jeho členství v RS a zprávu o jeho výstupu z Husova sboru ve Vršovicích. Radě starších byla seznámena s důvody, které J. Pešek písemně uvedl. Rezignační dopis s uvedenými důvody je k dispozici na vyžádání v kanceláři farního úřadu. RS se rozhodla k věci nevyjadřovat nad rámec vzetí na vědomí a stručné mailové odpovědi.

Na základě této skutečnosti RS osloví zvolené náhradníky RS dle pořadí jejich zvolení s výzvou, aby se ujali členství v RS: zvolení na Výročním shromáždění v roce 2010 byli: M. Svoboda, M. Pražáková, M. Sekot.

Výsledek doplnění RS bude oznámen na příštím jednání RS.

RS schválila pronájem sklepní kóje v Husově sboru Mugerwu A. v období 1.1.-31.3.2013 za cenu 500,- Kč měsíčně.

Bratr farář informoval o pronajmutí pokoje č. 1 v ubytovně Husova sboru Davidu P. a Ivaně M. za cenu 7.250,- Kč měsíčně včetně poplatků na období 1 roku. RS tento pronájem schválila.

RS odsouhlasila prodloužení nájmu WME data a.s. na další 3 roky za dohodnutou cenu. Bratr farář přednesl průběžnou zprávu o hospodaření a plnění rozpočtu NO k 31.12.2012. Bratr farář prezentoval projekt rekonstrukce hlavního vstupu do Divadla MANA a přednesl možný postup rekonstrukčních prací v roce 2013 a v letech následujících. Na základě tohoto návrhu RS schválila výrobu repliky vstupních dveří do Divadla MANA z ulice Na Kovárně.

Bratr farář prezentoval návrhy Křížové cesty od řezbáře Pavla Hladkého. Těmito návrhy a možnosti jejich realizace v budově Husova sboru se bude RS zabývat na dalších setkání. Schůze RS byla zakončena modlitbou Páně.

Ze závěrů rady starších vybral Oldřich Nováček.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.